

СВЕТОСАВНИК

ПАРОХИЈСКИ ЛИСТ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ „СВЕТИ САВА“ МЕЛБУРН

Мир Божји
Христос се Роди

СВЕТОСАВНИК

С благословом ЊП Епископа Г. Силуана

ПАРОХИЈСКИ ЛИСТ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ "СВ САВА"
212 Diamond Creek Road, Greensborough VIC 3088 - Australia

Издази тромесечно за **Божјић, Васкрс, Видовдан и Крстовдан**

Парохијски лист уређује протонамесник о. Дејан Милошевић

ШКОЛА СРПСКОГ ЈЕЗИКА – суботом 10:00 - 13:00

(Званична испостава Српске Школе „Вук Караџић“)

ДЕЦА ПОХАЂАЈУ ЧАСОВЕ СРПСКОГ ЈЕЗИКА И ВЕРОНАУКЕ

Квалификовани наставни кадар према прописима Мин. Просвете VIC
За више информација, обратите се г. Татјани Георгиевској: 0431 182 760

ФОЛКЛОРНА ГРУПА „АВАЛА“

Пробе се одржавају петком вече у великој сали у четири групе:

19:00 почетници | 19:30 мала | 20:30 средња | 21:30 велика

За више информација, назовите **Душана Булатовића** на **0407 297 994**

ПЕНЗИОНЕРСКО ДРУШТВО – сваког другог четвртка

Дружење почиње од 10. Ручак у 1 по подне у малој сали

ИЗНАЈМЉИВАЊЕ САЛА

Ако желите да изнајмите **велику** или **малу** салу за ваше славље, назовите
БИЉАНУ ЉИЉАК: 0449 605 108 или hallhire3088@gmail.com

Назовите на време јер се сале често издају за разне прославе.

СВЕТА БОГОСЛУЖЕЊА У ЦРКВИ СВЕТОГ САВЕ

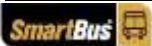
Сваке недеље и празницима у 10 сати пре подне, Акатист
Пресветој Богородици сваког петка у 8. сати, вечерња
служба сваке суботе и уочи празника у 6 сати

Свештеник: протонамесник Дејан Милошевић

Parish Priest: Rev Fr Dejan Milosevic

0401 537 117 or email: orthodejan@gmail.com

Председник ЦО: Влајко Бошњак 0412630963

ГРАДСКИ ПРЕВОЗ ДО НАШЕ ЦРКВЕ: Сваких 10-15 минута, испред наше
цркве пролази **Smart Bus 901** (to: Melb Airport | to: Frankston)

РИЈЕЧ УРЕДНИКА: РАДОСТ РОЂЕЊА ХРИСТОВОГ

Драга браћо и сестре у Христу, са великом радошћу и дубоком благодарношћу Богу представљамо вам наш божићни број парохијског часописа. Божић је увијек посебно и драгоцено вријеме у животу сваког православног хришћанина — вријеме када наша срца постају мекша, наше мисли тише, а наша душа осјетљивија за Божије присуство. У дане када ишчекујемо празник Рођења Христовог, пред нама поново оживљава тајна Божије љубави: да је Син Божији, ради нас људи и ради нашег спасења, примио тијело и родио се у скромности витлејемске пећине. Тај тихи, али величанствени догађај постао је темељ свјетлости која никада не гаси и наде која никада не ишчезава. Христос је у свијет ушао као беспомоћно Дјете, да би нас подсјетио да истинска снага није у надмоћи, већ у смирењу; да је истинска власт она која служи, а истинска пobjеда она која љуби. Овај божићни број нашег часописа настоји да управо ту поруку поново унесе у ваше домове и срца. Желимо да сваки ред и свака ријеч буду позив да се зауставимо, удаљимо од брига свакодневице и да се вратимо извору свјетлости — Христу. У времену које је често испуњено неизвјесностима, брзином и немиром, позвани смо да, макар у тишини ових светих дана, пронађемо свој лични Витлејем: простор у души гдје може да се роди мир, гдје се рађа опроштај, гдје оживљава нада. Протекла година у нашој парохији Светог Саве у Гринзбарију донијела је многе изазове, али, оно што је још важније, донијела је и много благодати. Свједочили смо расту наше заједнице — бројнијим литургијама, живљим учешћем младих, новим иницијативама, и све већем осјећају саборности међу вама, нашим драгоцјеним парохијанима. Успјехи и радост коју смо проживљавали

нису само плод добрих намјера, већ плод заједничког труда, вјере и љубави. Наша парохија постаје све више дом, духовно пристаниште, мјесто сусрета, молитве и утјехе — а то је нешто што можемо градити само заједно. У овом божићном броју припремили смо богате садржаје: духовне поуке за размишљање, осврте на дешавања у нашој парохији, приче и радове наше дјеце и младих, као и најаве активности које нас очекују у наредној години. Надамо се да ће све то бити путоказ ка дубљем разумијевању празника, али и подстицај да и даље растемо као заједница љубави и молитве. Овом приликом, са највећим поштовањем и радошћу, поздрављамо све наше драге парохијане у име црквеног одбора, предсједника Валајка Бошњака и свих чланова нашег одбора, који са преданошћу и љубављу раде за добробит наше цркве и заједнице. У духу празника, упућујемо вам најрадоснији поздрав који одјекује у срцима свих православних: Мир Божији, Христос се роди! Нека овај поздрав не буде само ријеч, већ живи благослов у вашим домовима: да донесе мир тамо гдје је немир, љубав тамо гдје је хладноћа, и наду тамо гдје се она изгубила. Док прослављамо Рођење Христово, позивам све да отворе своја срца за доброту, помирење и ближње. Сјетимо се оних који можда празнике дочекају усамљени, болесни или у потреби. Дајмо им дио себе: лијепу ријеч, помоћ, посјету, молитву. Јер Христос се родио управо ради тих које свијет често заборавља. Учи нас да будемо свјетлост једни другима, да градимо мостове, а не зидове, да у сваком човјеку препознамо брата. Нека овај Божић донесе мир вашим срцима, благослов вашим породицама и радост у ваше домове.

О. Дејан

CHRISTMAS MESSAGE

Dear brothers and sisters in Christ, with great joy and deep gratitude to God, we present to you our Christmas issue of the parish magazine. Christmas is always a special and precious time in the life of every Orthodox Christian — a time when our hearts become softer, our thoughts quieter, and our souls more sensitive to God's presence. In these days as we await the Feast of the Nativity of Christ, the mystery of God's love comes alive before us once again: that the Son of God, for us and for our salvation, took on flesh and was born in the humility of the Bethlehem cave. This quiet yet magnificent event became the foundation of the Light that never fades and the Hope that never disappears. Christ entered the world as a helpless Child to remind us that true strength is not found in dominance, but in humility; that true authority is the one that serves, and true victory the one that loves. This Christmas issue of our magazine seeks to bring that very message once again into your homes and hearts. We hope that every line and every word will be an invitation to pause, to step away from the worries of everyday life, and to return to the source of Light — Christ. In a time often filled with uncertainty, haste, and restlessness, we are called, even if only in the silence of these holy days, to find our own personal Bethlehem: the place within the soul where peace can be born, where forgiveness awakens, where hope is revived.

The past year in our St. Sava Parish in Greensbury has brought many challenges, but more importantly, it has brought much grace. We have witnessed the growth of our community — more frequent liturgies, greater participation of our youth, new initiatives, and a deepened sense of unity among you, our dear parishioners. The successes and the joy we have experienced

are not only the fruits of good intentions, but the fruits of our shared labor, faith, and love. Our parish is becoming more and more a home — a spiritual haven, a place of gathering, prayer, and comfort — and that is something we can build only together.

In this Christmas issue we have prepared rich content: spiritual reflections, reviews of parish events, stories and creative work from our children and youth, as well as announcements of upcoming activities in the year ahead. We hope all of this will serve as a guide toward a deeper understanding of the feast and an encouragement for us to continue growing as a community of love and prayer. On this occasion, with the greatest respect and joy, we extend our heartfelt greetings to all our beloved parishioners on behalf of the Church Board, the President Vljako Bošnjak, and all members of our Board who work with dedication and love for the good of our church and community. In the spirit of the feast, we offer you the most joyous greeting that echoes in the hearts of all Orthodox faithful: Peace of God, Christ is Born! May this greeting be not merely words, but a living blessing in your homes: bringing peace where there is unrest, love where there is coldness, and hope where it has been lost. As we celebrate the Nativity of Christ, I invite everyone to open their hearts to goodness, reconciliation, and compassion. Let us remember those who may greet the feast alone, ill, or in need. Let us offer them a part of ourselves: a kind word, help, a visit, a prayer. For Christ was born precisely for those whom the world often forgets. He teaches us to be a light to one another, to build bridges and not walls, to recognize a brother in every person.

May this Christmas bring peace to your hearts, blessings to your families, and joy into your homes.

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

ДЕЦЕМБАР

Недеља 28. Св литургија у 10. (Материце)

ЈАНУАР

Недеља 4. Света литургија у 10 часова (Оци)

Уторак 6. **Бадњи дан: Св. Литургија у 10. часова**
Бадње вече: Вечерње богослужење у 6. часова. Након
вечерње службе освећење и дељење бадњака

Сриједа 7. **Рождество Христово-Божић**, Св литургија у 10 часова

Четвртак 8. **Други дан Божића-Сабор Пресвете Богородице**
Одлазак у манастир Св. Саве у Елајну

Петак 9. **Трећи дан Божића-Св. Архиђакон Стефан**
Света литургија у 10 часова. Резање славских колача од 8.

Недеља 11. Света литургија у 10. часова

Сриједа 14. **Обрезање Христово-Св. Василије Велики**
Св литургија са молебаном за нову годину у 10 часова

Недеља 18. **Крстовдан**, Св литургија у 10 часова

Понедељак 19. **Богојављење**,
Света литургија и велико освећење воде у 10. часова

Уторак 20. **Сабор Св. Јована Крститеља-Јовањдан**
Света литургија у 10 часова, резање колача од од 7. часова

Недеља 25. Св литургија у 10, **Саборно прослављање славе Св. Саве**
у манастиру Елајну

Уторак 27. Свети Сава први Архиепископ Српски,
Св литургија у 10

ФЕБРУАР

Недеља 1. **Прослава храмовне и Школске славе Св. Саве**
Св Архијерејска литургија у 10. часова, свечана литија и
резање славског колача. Потом славки ручак и Академија.
Домаћин за 2024. је Дражен Георгиевски са породицом.

Недеља 8. Св литургија у 10

Четвртак 12. **Св. Три Јерарха, Света литургија у 10 часова**

Субота 14. **Св. Мученик Трифун-Задужнице**
Света литургија у 10 часова

Недеља 15. **Сретење Господње** (Месне покладе),
Света литургија у 10 часова

Недеља 22. Света литургија у 10

Понедељак 23. Почетак великог поста

Христови људи

Свет је нешто што треба савладати. Чиме? – Горњим светом. Дух времена нашег је нешто што треба савладати. Чиме? – Духом Христовим. Човек је нешто што треба савладати. Чиме? – Богочовеком. Христови људи су од Бога, и побеђују свет, јер је већи онај који је у њима неголи који је у свету (ср. 1. Јн. 4,4). (Св. Јустин Ћелијски)

SCHEDULE OF CHURCH SERVICES

DECEMBER

Sunday 28. Holy liturgy at 10am (Mother's day)

JANUARY

Sunday 4. Holy liturgy at 10am

Tuesday 6. Badnji dan: Holy liturgy at 10am

Badnje vece: Vespers evening service at 6pm, with blessing of badnjak tree and branches

Wednesday 7. Birth of our Lord Jesus Christ-Christmas

Holy liturgy at 10am, and blessing of Bozic Cesnica

Thursday 8. II Day of Christmas-Synaxis of the Theotokos

Holy liturgy at St. Sava monastery

Friday 9. III Day of Christmas-St. Archdeacon Stephen

Holy liturgy at 10am. Blessing of slava bread from 8am

Sunday 11 Holy liturgy at 10am

Wednesday 14. St. Basil the Great

Holy liturgy at 10am and prayer for new year

Sunday 18. Holy Cross day

Holy liturgy at 10am

Monday 19. Theophany- Baptism of our Lord Jesus Christ

Holy liturgy at 10am, and blessing of water

Tuesday 20. St. John the Baptist and Forerunner

Holy liturgy at 10am, blessing of slava bread from 7am

Sunday 25. St. Sava, First Archbishop of Serbia

Holy liturgy at 10am, St. Sava Monastery slava celebrations in Elaine

Tuesday 27. St. Sava, First Archbishop of Serbia

Holy liturgy at 10am

FEBRUARY

Sunday 1. St. Sava Church slava celebrations in Greensborough.

Holy liturgy at 10am, festal procession around Church and blessing of slava bread. Lunch and children's program in large hall. Domacin: Drazen Georgievski with family.

Sunday 8. Holy Liturgy at 10am

Thursday 12. Holy Three Hierarchs, Holy Liturgy at 10am

Saturday 14 Holy Martyr Tryphon, Memorial Saturday, Holy liturgy and at 10

Sunday 15. **Meeting of our Lord,** Holy liturgy and at 10am

Sunday 22. Holy liturgy at 10

Monday 23. Beginning of Lent

Always have the fear of God before your eyes. Remember Him who gives death and lives.
Hate the world and all that is in it. Hate the peace that comes from the flesh. Renounce this
life, so that you may be alive to God.

St. Anthony the Great

БЕСЕДА НА БОЖИЋ 1927

Од рана јутра овог необичног дана и широм Краљевине наше православни Срби овим се радосним поздравом поздрављају. Вас, пастире стада мога - сво духовенство епархије Богом ми дароване, и вас, браћо моја драга и кћери моје честите и вредне, па и вас, децо моја - вас златне јабуке моје - све: старе и младе, велике и мале, сиромаше и имућне, силне и слабе било духом, било телом све вас и ја као ваш отац духовни са срцем пуним ретке радости овога јутра поздрављам са: Христос се роди! Сви смо ми једно, браћо моја и пријатељи моји. Ја сам ваш и ви сте моји. Сви ми заједно имамо један извор, један почетак - имамо једног Оца. Све што је добро, славно и честито у нашем животу од Њега води своје порекло. У Њему има свој корен. А радост овога дана? А ово мило, слатко пресвето Детенце, необичне, пречисте Матере што се ноћас родило у пећини Витлејемској - у сиротињи и немаштини? Ко нам Га даде? Шта ће Он међу нама? Зар је мало сиротиње, мало невољника? Нећу се упуштати у давања пространих и разноврсних одговора на питања: Шта би било са човечанством да се Исус Христос није у телу јавио, да није у свет дошао, и каква је за нас добит што смо ми деца Цркве Његове, него ћу само рећи да и ова света ноћ, рођење Његово, један је од најјаснијих доказа да све што је заиста велико, светло, и вечито у животу разумних и слободних бића има свој почетак, свој извор у Богу Оцу нашем. "...Сваки добри поклон и сваки савршени дар одозго је, силази од Тебе Оца светлости..." Божић је радостан дан - Божјег милосрђа - праштања. Божић је светли дан; Бог нам даде Најсветлијег; даде нам Себе у Сину. Зар није Отац у Сину и Син у Оцу? Име је тога небесног дара, име је тога поклоне што нам га јутрос у Витлејему Јудејском од Девојке свете Марије Рођени са Собом донесе: Мир Божји. Има ли икога међу нама који не би знао за превелику вредност и необичну цену Мира, како за живот и свакога човека, тако и породице, свакога друштва, свију народа па и целокупног човечанства? Сви знамо да је мир бољи од немира, од кавге, свађе, туче, крвопролића, ратова... Сви ми то знамо. Али у томе баш и јесте највећа разлика човека од човека, што један све своје силе моралне и материјалне употребљава на то да је само мир, докле други и ако зна да је мир добро, благо, ипак онда је најсрећнији када је око њега свађа, туча, плач и кукњава... "Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божији назвати" вели Јеванђеље Свето (Мат. V, 9). У вези са ноћашњим прерадосним догађајем можемо овоме додати па рећи: Благо онима који мир граде, јер су они разумели где је мир - где је његов извор, где почетак; благо њима, јер не оставише Новорођенче у пећини, у јаслима Витлејемским, него Му дадоше боље, достојније место. Широм отворише они врата срца свога и ту, у грудима њиховим, нашао је склониште Себи Онај Који донесе и њима као и свима мир Божји... Мир је благослов Неба. Мир је, заиста, дар Божји. Бог нам га даје. Бог нам даје мир као слободним и разумним бићима - Његовим творевинама. Мир мора човек слободно да присвоји; без насиља, слободно да се са њиме сроди и увек разумно да га употреби, искористи. О, ти добра и вредна жено; о, ти, честити и брижни муже, вама је дата велика радост. Ти, жено, мајком се називаш, и тебе, муже, деца оцем називају! Велики је ово дар Божји. Не заборавите дати Богу оно

што је Божје, јер је вама од Бога много дато. Али немојте заборавити никада оно што треба да буде бригом свију брига ваших кад мислите о срећи деце своје, о будућности њиховој. Чувајте децу, негујте их; храните их добро, одевајте. Школујте децу и васпитавајте их у добру и поштењу. Учините их способним за самосталан живот. Само не заборавите, да је ово само половина - а може бити и од тога мање - онога, што ви деци дати можете, - па и морате, ако у Бога верујете па и у Његов суд на ономе свету. Дајте детету оно што ће га учинити моћним, силним, издржљивим у свима незгодама и искушењима, борбама којима је овоземаљски живот препун и којима ова "долина плача" избилује. Наоружајте децу за борбу са сваком пакошћу и духовима злобе поднебеске - немиром света овога. Кад вам ово велим, онда ћу вам одмах рећи, где ћете моћи ово оружје наћи. Нема ни те радионице, нити те фабрике где се сигурно спасоносно оружје ово израђује; нема ни те главе на човечјем врату која би га могла измислити или удесити. Тамо, у вертепу, у пећини града Витлејема, тамо се нашло ово оружје. У тами, у ноћи оно је засијало, да би се знало коме припада. Светлост га је донела. Оружје ово није ни од гвожђа, нити од челика... Усађујте у душу деце своје мир, Божји мир. Нека дете заволи Новорођенче од Бога послато; нека осети да се је Христос и за њега родио; да му је Христос највећи пријатељ, и да то, што је од Оца донео и за њега, свога малог пријатеља донео... Нека златна и мила дечица знају да поред многих других поклона којима се ових дана радовала ипак је њихов највећи поклон ово Премило и Пресвето Детенце што у јаслима лежи. Деца наша треба да заволе Христа; јер, волети Христа значи волети за увек оно што нам Он даје - Мир, Божји Мир... О, кад би сви моћни и велики овога света, сви они који ведре и облаче животима милиона и милиона људи, који се радо размеђу својим миротворством разумели, или бар хтели разумети где је извор миру и начин како се он добија. Никада, никада ни Женева, ни Хаг па ни Локарно не могу дати оно што нам даје пећина витлејемска! Све дотле докле мудрост малих и великих дипломата не буде проникнута духом Божје мудрости - духом ноћашње песме небесних становника - анђела Божјих: да мир није човек измислио, да се мир не да упоредити, нити има везе са боновима ратне штете, нити са најјачим дипломама најквалификованијих стручњака, него да је нешто друго; озго долази - озго од Оца светлости - све дотле сви њихови напори биће узалудни. Све дотле, док дугачке и простране ходнике скупоценим и тешким простирачима застрте, где се поносито крећу данашњи миротворци, и богато разукрашене сале где држе своје скупове не проникне дух смирења, кротости и самоодрицања - дух пећине Витлејемске, дотље ће народи бити у сталној неизвесности и несигурности иустраху размишљати о сутрашњем дану... Ко има око нека види. Ко има ухо нека чује.

Св. Свештеноисповедник Доситеј Загребачки

A BEAUTIFUL CHRISTMAS STORY

Christmas in the homeland is a very special holiday celebrated on January 7th because Orthodox Christians follow the Julian calendar. Even for families living in Australia, Christmas is a time full of joy, love, and family togetherness. Many families begin preparing for Christmas days or even weeks before the holiday. Homes are cleaned carefully, and decorations are placed everywhere. One of the most important traditions is the badnjak, a small branch of oak that is brought into the home on Christmas Eve. The badnjak reminds everyone of the wood that Joseph brought to keep baby Jesus warm in the stable in Bethlehem. In many homes, it is placed near the table or in a special spot in the living room, and sometimes it is burned in the fireplace to bless the household. Even far from the homeland, families gather to sing Christmas songs called carols and to celebrate together. Children help decorate the house and the Christmas tree, and they learn about the story of Jesus and the meaning of Christmas. Lighting candles is another important tradition, symbolizing light, hope, and warmth during the winter. Families pray and give thanks for the blessings in their lives, and everyone feels closer to each other and to God. Even though they are far from their homeland, families in Australia try to preserve these beautiful traditions, keeping the spirit of Christmas alive. Many Orthodox churches in Australia hold special Christmas services called liturgies. People attend the service to hear the story of Jesus' birth in Bethlehem, to sing hymns, and to pray for peace, health, and happiness for their families, friends, and all people. Children are excited to see

the nativity scene in the church, with baby Jesus in the manger, surrounded by Mary, Joseph, shepherds, and animals. The church is filled with light, music, and a sense of wonder, helping everyone remember the love and gift that Jesus brought to the world. On Christmas Day, families visit each other, greet each other warmly, and exchange small gifts. People say "Hristos se rodi!" meaning "Christ is born!" and the answer is "Vaistinu se rodi!", meaning "Indeed He is born!" Children often receive sweets, small toys, or other presents, and everyone enjoys spending time together, sharing laughter, stories, and games. Families also prepare festive meals with traditional dishes, and the table is full of delicious food. For families in Australia, celebrating Christmas is not just about the food or gifts, but about remembering the homeland, traditions, and the love of family.

Christmas is a time when children learn the importance of kindness, sharing, and gratitude. Even far from the homeland, they can feel the warmth of their culture through songs, stories, and family rituals. Lighting the badnjak, decorating the house, attending church, singing carols, and celebrating together help children understand the meaning of Christmas and keep their identity strong. It is a magical time when homes are filled with light, songs, and the love of family and friends, and everyone can feel the true spirit of Christmas no matter how far they are from their homeland. Celebrating Christmas in Australia allows families to share their traditions with friends and neighbors, creating new memories while keeping the old ones alive, and teaching the younger generation the importance of faith, love, and togetherness.

ПИТАЊЕ СВЕШТЕНИКУ

Поштовани, желим да Вам поставим питање у вези ручног рада на црвено слово у календару. Сматрам да се у стара времена ручни рад, као што су вез, хеклање и плетење, обављао због кућне економије и да је спадао под посао. Ја данас пратим традицију моје баке и са радошћу правим различите предмете, од одјевних до украсних. За мене је то хоби, а не посао. До сада нисам радила ништа на црвено слово, али се питам да ли би то био грех. Унапријед хвала и Бог Вас чува.

Јелена

Одговор:

Драга сестро Јелена, четврта Божја заповијест каже: „Сећај се дана одмора да га светкујеш; шест дана ради и сврши све своје послове, а седми дан је одмор Господу Богу твоме“ (Изл. 20, 8-10). Овом заповијешћу Господ нас учи да у дане празника посветимо вријеме Њему, својој души и духовном расту. Дан црвеног слова није само дан када се не ради – он је прилика да се духовно обнављамо, учествујемо у богослужењу, молимо и његујемо везу са Богом и нашим ближњима. Постоје, наравно, ситуације у којима рад није само дозвољен, него и неопходан. То су послови који се не могу одложити – здравство, саобраћај, снабдијевање водом, храном и енергијом. У прошлости, када је народ углавном био аграран, радови на пољу или око куће понекад су морали бити обављени и на празник. Примјер за то је сакупљање сена, жетва жита или старање о стоки. Народ је тада говорио: „Урадићемо то, Бога молећи“, свјестан да је и тај труд у служби живота и опште користи. Ручни рад који ти обављаш данас разликује се од тих ситуација. Ти радиш из хобија, за личну радост и креативност, а не из нужде за кућну економију. Обављање

ручног рада на црвено слово само ради забаве или личне задовољштине није у складу са духом празника. Међутим, ако тај рад усмјериш на добру сврху, он постаје дјело које је прихватљиво и благословено. На примјер, ако направљене предмете поклониш онима којима су потребни, или их продаш за помоћ сиромашнима, онда твој рад постаје молитва у дјелу, слично као код монаха који раде и Богу се моле. Важно је разумјети и дух празника. Црвено слово не представља само одсуство физичког рада, већ позив на духовни живот. То је прилика да се подсјетимо Божјих дјела, учествујемо у Светој литургији и обнављамо своје вриједности. Чак и ако је рад који обављамо за добру сврху, увијек треба имати у виду да је приоритет духовна корист – молитва, доброчинство и осјећај блискости са Богом Такође, треба напоменути да је сваки дан у години посвећен неком спасоносном догађају или светом Божјем угоднику. Међутим, нису сви дани исти – неки су радни, а неки празнични, црвеним словом означени. Српска православна црква данас има око 36 таквих празника, плус недеље које су такође дани Господњег одмора. У тим данима вјерни су позвани да присуствују богослужењу, а празник треба славити и духовно, кроз молитву и мир душе. Драга сестро Јелена, мој савјет је да рад који обављаш из хобија оставиш за дане када није црвено слово, како би цјелокупни дан био у духу празника и молитве. Ако жељиш, можеш тај рад усмјерити ка добру – поклонима за сиромашне, у корист цркве или друге добротворне сврхе. На тај начин твој труд постаје благословен и усклађен са духом православног празновања. Благословен наставак Часног поста. Срдачан поздрав, о. Дејан

ЗАВРШЕНИ РАДОВИ НА ОГРАДИ

Као што се даска уз даску слаже, тако се и срца у Христу повезују.

Управо такво јединство и слога виђени су у порти храма Светог Саве у Гринзбороу,

где смо се, на празник преподобних

Исакија, Далмата и Фавста, сабрали са једним циљем – да заједно обновимо ограду наше светиње. У атмосфери братске љубави и хришћанске топлине, радило се са осмесима, молитвом и искреним залагањем да се украсени и утврђени простор храма учини још лепшим. Кажу да када се више руку сложе, и најтежи посао постаје лакши. Тако је било и овога дана. Свако је дао оно што је могао: неко је понео алат, неко је радио најтежи физички посао, неко је бодрио лепом речју, а сви заједно стварали су живу слику

заједништва. Наше Коло сестара, предвођено председницом Биљаном Љиљак, припремило је укусни ручак који је донео снагу и освежење свим учесницима радне акције. Посебну благодарност дугујемо брату Горану Милићу, који је, без икакве надокнаде, својом машином ископао рупе за стубове нове црквене ограде. Његов труд, као и труд свих осталих добровољаца, остаје уписан у камен сећања наше заједнице. Са радомшћу вас обавештавамо да је, након више радних акција и безброј сати добровољног рада, подигнута и у

попуности завршена нова ограда у дужини од 150 метара. Она се пружа уз леву страну нашег храма Светог Саве у Гринзбороу, чувајући његов мир, лепоту и достојанство. Завршни радови окончани су у петак, 26. септембра, уочи великог празника Воздвижења Часног Крста, као да је сама Божја промисао хтела да овај труд буде заокружен у данима када се сећамо силе и значаја Часног Крста. Нека ова ограда, подигнута љубављу, пожртвовањем и слогом, буде симбол наше заједничке вере и труда да очувамо и улепшамо светињу која нас сабира.

Хвала свима који су учествовали у овој богоугодној акцији – својим радом, жртвом, трудом и љубављу према дому Божјем. Нека вам Господ узврати здрављем, радошћу, духовним миром и сваким добром! Нека овај подухват буде само један од многих којима ћемо, као заједница, сведочити веру, слогу и љубав у Христу.

ПРАВОСЛАВНИ ХРИШЋАНИН И „НОЋ ВЕШТИЦА

(Поучна реч поводом западног празника који све више улази у наше домове)

Последњих година на западу а и у нашим крајевима у отаџбини све више се примећује утицај тзв. „Ноћи вештица“ — празника који је постао део западне поп-културе и који се, нажалост, све чешће прихвата и међу нашим људима, па чак и децом. Маске, украси, костими и тематске забаве све су присутније, а све то се представља као нешто безазлено, весело и савремено. Међутим, из православне перспективе, ми не можемо и не смемо да на то гледамо као на нешто обично. Јер, суштина овог празника није хришћанска, него паганска. Његово порекло води из старих келтских обичаја у част божанства смрти и „духова покојника“, који су се тог дана наводно враћали међу живе. Кроз векове, ти обичаји су добили нови облик, али суштински садрже исту поруку — заигравање са оним што припада тами, злу и страху. Православни хришћанин зна да је смрт побеђена. Ми не слаavimo духове и страх, него Христа Васкрслог,

победитеља пакла и смрти. Ми се не маскирамо да бисмо сакрили своје лице, јер смо позвани да у свету сведочимо истину и светлост. Савремени свет често све претвара у забаву, па и оно што је духовно опасно. Али иза наизглед „слатких“ костима и „безазлених“ украса крије се обесмишљавање добра и

релативизација зла. Када се зло приказује као нешто занимљиво, а смрт као нешто чега се треба играти — човек несвесно губи осећај за духовну стварност. Црква нас учи да не прихватамо дух времена, него да га преображавамо у духу Христовом. Уместо „Ноћи вештица“, ми имамо своје истинске празнике светлости: дане када прослављамо Свете Божије људе, који су живели врлином, љубављу и молитвом. Уместо да деци стављамо маске вештица и чудовишта, треба да им покажемо ликове светих — као узоре вере, чистоте и храбрости. „Ви сте светлост свету“ (Мт. 5,14) Наш позив није да се прилагођавамо свету који све чешће слави таму, него да будемо светлост у тами. Наша радост није у страху, него у Христу, у заједници, у богослужењу, у породичном сабрању и љубави. Нека родитељи и васпитачи буду трезвени: све што деци изгледа као игра, оставља дубок траг у њиховом бићу. Уместо да уче да се играју са злом, боље је да их научимо да се моле, да чине добро, да

помажу другима, да се радују животу који долази од Бога. У време када свет нуди привид радости и забаве, наша је дужност да чувамо радост која долази од Светога Духа. Зато, браћо и сестре, нека „Ноћ вештица“ не нађе места у нашим домовима, школама и срцима. Уместо таме и страха, нека у нашим породицама влада

светлост свеће пред иконом, молитва, и радост у Господу нашем Исусу Христу. Нека Господ просветли срца свих нас, да увек бирамо светлост, истину и љубав — јер само у Христу има живота и радости која не пролази.

о.Дејан

ВЕЛИКА ПРОСЛАВА „АВАЛЕ“

срце“ из Бризбејна, који су својим наступом унели додатну радост, живост и топлину у ово саборно вече. Посебан утисак оставио је наступ наше фолклорне групе „Авала“. Својим умећем, живописним ношњама и надахнутим извођењем игара из Бујановца, Србије, Радујевца, Лесковца, Обреновца, пиротског краја, источне Србије, као и Шопских и Влашких игара, „Авала“ је изазвала дивљење публике. Њихова енергија, прецизност и љубав према традицији донели су велико задовољство и понос парохији и свима који негују српску културу и наслеђе. Фотографије које смо забележили дочаравају макар један део прелепе атмосфере која је те вечери објединила игру, песму, заједништво и веру. Захваљујемо се свима који су својим трудом, љубављу, присуством и подршком помогли да овај сабор буде још једно живо сведочанство вере, заједништва и очувања српске културе и духовности у Аустралији. Фолклор има огроман значај и за младу и за старију популацију: он негује традицију, покрет, заједништво и припадност. Плесни кораци фолклора нису само успомена на прошлост, већ жива и делатна традиција која нас повезује са нашим коренима, јача заједништво и одржава и тело и дух активним.

У суботу, 18. октобра, уочи празника Светог апостола Томе, након вечерњег богослужења у нашем храму, у великој свечаној сали одржан је Сабор српског фолклора. Ова предивна традиција, која траје већ дуги низ година, и овога пута окупила је велики број учесника и посетилаца, радујући младе и старе љубитеље игре, песме и српске културе. У својој беседи, отац Дејан се у име наше парохије, председника Влајка, као и нашег црквеног одбора обратио присутнима, благодаривши свима који су помогли у организацији и реализацији овог лепог догађаја. Посебно је истакао важност очувања фолклора као дела српског идентитета и духовног наслеђа, нагласивши да игра и песма увек треба да буду прожете вером и црквеношћу. „У ова тешка времена потреса и духовне растројености, вера у Богочовека Христа остаје наша главна узданица у борби против зла,“ поручио је отац Дејан, позвавши родитеље да подстичу децу и младе да редовно посећују богослужења ради свог духовног сазревања и правилног развоја. Посетиоци су имали прилику да уживају у наступима више фолклорних ансамбала из Викторије, као и у изузетној изведби наших драгих гостију – групе КСС „Младо

ГОСТИ ИЗ „ТРОЈЕРУЧИЦЕ“

На Светој Литургији у нашем храму угостили смо представнике православне добротворне организације „Тројеручица“ из Митрополије зворничко-тузланске — свештеника Велислава Мишуру и свештеника Александра Мирковића. Организација „Тројеручица“ се бави хришћанским делима милосрђа, пружајући помоћ сиромашнима, болеснима и свима који се налазе у потреби, у складу са православним учењем о љубави према ближњем. Оци су у Аустралију допутовали по благослову Његовог Високопреосвештенства, Митрополита аустралијско-новозеландског Силуана, и боравили су у нашој земљи месец дана,

последње две седмице као гости наше парохије. На Литургији одржаној 9. новембра отац Велислав началствовао је и проповедао, тумачећи Јеванђеље о богаташу и Лазару. У проповеди је указао на значај милосрђа и смирења, наглашавајући да је истинско богатство у љубави према Богу и ближњима. На крају Литургије,

у име организације, отац Велислав захвалио се парохијанима и оцу Дејану на гостопримству. Том приликом уручио је нашој парохији захвалницу као признање за подршку и сарадњу у активностима милосрђа које организација спроводи.

Након Литургије уследило је послужење у свечаној сали, где су парохијани имали прилику да се лично упознају са гостујућим

оцима, размене утиске и продубе духовну заједницу. Посета отаца Велислава и Александра била је значајна прилика за размену искустава и наставак сарадње на пољу духовног рада и добротворних активности.

ДОНАТОРСКА ЗАБАВА

ЗА ПОМОЋ СРБИМА НА
КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

ПРИКУПЉЕНО ЈЕ ОКО 20,000 ДОЛАРА
КОЈИ ЋЕ БИТИ ПОСЛАТИ
МАНАСТИРУ ВИСОКИ ДЕЧАНИ

ПОСЕТА
ДОБРОТВОРНЕ ОРГАНИЗАЦИЈА „ТРОЈЕРУЧИЦА“

СВЕШТЕНИЦИ
АЛЕКСАНДАР МИРКОВИЋ
И
ВЕЛИСЛАВ МИШУРА

ЈОШ ЈЕДНА РАДНА АКЦИЈА НА НАШЕМ ИМАЊУ

НОВА ОГРАДА
НА ЈУЖНОЈ СТРАНИ
У ДУЖИНИ ОД 130 МЕТАРА

2025 Folklorna Sabor WALA Igre iz Srbije

САБОР

ФОЛКЛОРА

2025

2025 Folklorna Sabor WALA

Avala Greensborough Cetrta Grupa Igre iz Pirotskog kraja i Istocne Srbije

ХУМАНИТАРНА ЗАБАВА ЗА КОСОВО И МЕТОХИЈУ

У суботу, 22. новембра, након вечерње службе, у нашем храму одржана је друга по реду хуманитарна забава посвећена прикупљању помоћи за нашу браћу и сестре на Косову и Метохији. Овај догађај наставља традицију коју смо започели прошле године, када су прикупљена средства прослеђена у манастир Високи Дечани, одакле су монаси остварили расподелу помоћи најугроженијим породицама. Увидевши колику разлику та помоћ чини, и овога пута смо се окупили са истом сврхом — да својом љубављу, пажњом и добротом пружимо подршку онима којима је најпотребније. На почетку вечери отац Дејан обратио се присутнима, поздравио сабрани народ и захвалио се свима који су дошли да подрже ову хуманитарну акцију. Он је истакао значај сваког прилога и сваког труда, наглашавајући да свака помоћ, без обзира на величину, представља драгоцен знак љубави према ближњем. Такође је изразио посебну благодарност свима који су на било који

начин допринели организацији ове вечери — било својим временом, трудом или прилогом, јер је свако ангажовање важно за успех хуманитарне мисије. Присутни су имали прилику да уживају у богатом музичком програму. Вечер је почела наступом прела, народних песама

које су донеле дух традиције и радости. Након тога уследила је музика уживо, која је додатно улепшала атмосферу и учинила вече топлим, пријатним и саборним. Публика је са пажњом слушала извођење, а радост и задовољство могли су се видети на лицима свих присутних, што је још

једном потврдило да заједничка доброта и љубав имају снагу да споје људе и донесу утеху онима којима је потребна. До сада је прикупљено око 20.000 долара, али прикупљање прилога још увек траје. Свако ко жели да се прикључи овом благородном делу може свој добровољни прилог оставити у нашем храму. Сваки прилог, без обзира на износ, представља конкретан знак подршке и љубави према онима којима је најпотребније. Захваљујемо сесвима који су учествовали — својим присуством, пожртвованошћу, љубављу и вољом да помогну ближњем. Ваше добре намере и конкретна дела показују да је вера жива када се остварује у пракси, кроз милосрђе и бригу о другима. Нека Господ узврати свакоме строструко, дарујући здравље, радост и мир, а свима нама да наставимо да заједно радимо на добру и љубави према ближњем. На фотографијама можемо видети срећна лица наши српчића који су добили помоћ из Мелбурна прошле године.

КРВАВА ЛИТИЈА

односно десном оку, левом рамену и грудном кошу тупим оружјем из непосредне близине. Те повреде су изазвале и мањи потрес мозга. После задобијених повреда Његово Преосвештенство Епископ Господин Симеон пренет је у Патријаршију, где му је указана прва лекарска помоћ, а потом је пренет у санаторијум Живковић. Том приликом поцепан је и црквени барјак са ликом Светог Саве. Свештенство и народ наставили су литију. Шеф опште полицијске управе града Београда г. Драг. Јовановић командовао је ‘ножеве на пушку’ и дао заповест жандармима да убуду и бију свакога ко се не врати. Увече, 23. јула 1937. године, Конкордат је у Народној скупштини изгласан са 166 гласова, уз 129 против. Требало је да буде изгласан у Сенату, у коме је влада лошије стајала. Али, још исто вече, Стојадиновић је пред посланицима ЈРЗ објавио да ће се неко време сачакати са изношењем Конкордата пред Сенат. При крају дана, у коме је у доњем дому изгласан Конкордат, умро је патријарх Варнава. Свим члановима владе, осим министра војног генерала Марића, било је забрањено да присуствују сахрани. Иначе патријарх је сахрањен тек 3. августа 1937. године. Свети Архијерејски Синод СПЦ једногласно је донео одлуку о ескомуникацији министара и посланика православне вере, који су гласали за Конкордат. Победу Цркве и народа у „конкордатској кризи“ епископ Николај Велимировић је прокоментарисо речима: „Прва борба била је против римокатоличког папе, нашег свагдашњег великог непријатеља, односно против конкордата. Ова је борба, мислим, ево завршена поразом римокатоличког папе“.

Извор „Портал чудо“

Године 1937, десила се „Крвава Литија“. Скупштина Краљевине Југославије, уз одобрење намесника кнеза Павла Карађорђевића, и уз залагање председника владе Милана Стојадновића, требала је да одржи седницу о Конкордату са Ватиканом. Верни народ и свештенство су за тај дан заказали молетествије за оздрављење оболелог патријарха Варнаве. Полиција је забранила тај скуп. Литија је требало да крене од Саборне цркве у Београду до храма Светог Саве. Била је замишљена као велика манифестација у борби против Конкордата. У Кнез Михаловој улици настала је туча и хрвање грађана са жандармима. Интервениција полиције је била веома брутална. Тадашњи министар полиције био је Словенац Антон Корошец, иначе римокатолички богослов. Преко улице Краља Петра на горњем углу зграде Народне банке била је постројена жандармерија у више редова. Жандарми су већ агресивнији и дочекују литију grubим псовкама и закрвављених очију, избезумљена лица туку свештенство у црквеним одежама и народ, псујући поповску и српску мајку. По нагласку могло се приметити да су жандарми Хрвати и Словенци. Ту је пао обливен крвљу и онесвешћен Преосвећени Епископ Шабачки Господин Симеон, повређен по глави

ВЕНЧАНИ У 2025. ГОДИНИ

Јован Дуркић и Нада Говедарица
 Alain Pierre Pottier и Младена Митић
 Наум Георгиевски и Phebie Сао
 Ненад Докмановић и Хелен Пепђоновић
 Ђорђе Шувира и Јелена Будеша
 Владимир Васић и Џеки Коњарска
 Немања Стегњајић и Аму Ustaretrov
 Немања Мијатовић и Maggie Drakopoulos

Марко Цвијетић и Милица Ђаковић
 Максим Илић и Тамара Даниловић
 Славен Скочајич и Весна Југовић
 Немања Тишић и Daniella Youkhanis

КРШТЕНИ

Ненад син Драгомираи Мирјане
 Докмановића
 Хелен, кћер Сандра и Вере Пепђоновић
 Лука, син Марка и Радмиле Никић
 Лука, син Боре и Наташе Грбић
 Маркус, син Николе и Јане Драгојловић
 Стефан, син Гојка и Бојане Митровић
 Николас, син Милана и Снежане
 Павичић
 Никола, син Жарка и Љубов Милаковић
 Мила, кћер Liam Vincent и Андеје
 Стојановић
 Мила, кћер Давида и Гордане Грмуше
 Вијена, кћер Александра и Стефани
 Лацковић
 Ксенија, кћер Саше и Николине
 Гавриловић
 Лола, кћер Марка и Јане Новковић

Магнус, син Милоша и Vranne Токић
 Лука, син Дејана и Верице Богуновић
 Никола, син Стевана и Јоване Хидошан
 Димитрије, син Марка и Дајане
 Митровић
 Мила, кћер Марка и Дајане Митровић
 Теодора, кћер Alexandre Louis и Драгане
 Софија, кћер Zach Lee Анђелке
 Стојисављевић
 Луција, кћер Леона и Lauren Марковић
 Илија, син Константина и Кристине
 Пољак
 Оскар, син Саше и Нипен Трандафиловић
 Анастасија, кћер Његослава и Дијане
 Драгић

УСНУЛИ У ГОСПОДУ

Милка Грмуша
 Љубица Зубић
 Братислав Андрејић
 Лазар Буцало
 Лепосава Тешић
 Драган Мајић
 Милка Вигњевић
 Жарко Тешић
 Станојка Кочевски

ПОЧЕО ЈЕ БОЖИЋНИ ПОСТ

У свим помесним православним Црквама које свој богослужбени циклус устројавају према тзв. Старом (Јулијанском) календару, почео је Божићни пост. Овај пост траје шест седмица и завршава 25. децембра (по старом) односно, 07. јануара 2013. године (по новом) календару, прослављањем празника Рођења Господа Исуса Христа (Божића). Последњи вишедневни пост Православне Цркве бива пред празником Рождества Христовог, од 15. новембра до 25. децембра. У црквеном уставу се назива, као и Велики пост - Четрдесетницом, пошто траје четрдесет дана. Назива се још и по дану светог апостола Филипа који се празнује 14. новембра, а после кога наступа пост. Божићни пост јесте зимски и служи нам да њиме осветимо завршни период године тајанственим обнављањем духовног јединства са Богом и припремимо се за Рождество Христово. Установа Божићног поста, слично осталим

вишедневним постовима, датира још из древних хришћанских времена. Већ од IV века налазимо јасна указања на Божићни пост. У том веку о њему говоре свети Амвросије Милански, Филастрије, и блажени Августин. У V веку, сведочећи о Божићном посту као већ древном у то време, Лав Велики каже: "Сама пракса уздржавања

запечаћена је са четири вишедневних постова, да бисмо током године познали како нам је потребно непрестано очишћење и да се у животу свагда морамо старати и трудити на искорењивању греха, постом и милостињом, јер, прљавштином тела и нечистотом наших прохтева, умножава се грех". По речима Лава Великог, Божићни пост јесте наша жртва Богу за сабране плодове. "Како је Господ нас опскрбио плодовима земље, каже Светитељ, тако смо и ми дужни, то ком овог поста, да снисходимо убогима". По речима св. Симеона Солунског, "пост божићне Четрдесетнице изобразљава Мојсијев пост, јер је овај, постећи четрдесет дана и четрдесет ноћи, на каменим плочама примио написане

Божије речи. А ми, постећи четрдесет дана, созерцавамо и примамо живу Реч од Дјеве, записану не на камену, већ оваплоћену и рођену, и присаједињујемо се његовом божанском телу". У првим вековима Божићни пост није код свих хришћана имао исто време трајања. Неки су постили седам дана, неки и више. Да би се

провела једнообразност међу хришћанима, на Сабору, држаном у време патр. Луке и императора Мануила 1166. године, наложено је да сви хришћани пост пред Рождеством Христовим држе четрдесет дана. Валсамон, Патријарх антиохијски,

тумачећи поставке Сабора којима је назначено да се пост пред празником Рождества Христовог држи четрдесет дана, каже: "Како су неки сумњали зашто нигде није назначен број дана Богородичног и Божићног поста, сам свјатјејшиј Патријарх је казао да, пошто о броју дана ових постова није указано правилом, дужни смо да следујемо неписаном црквеном предању и да постимо од првог дана августа и од петнаестог дана новембра. Богослужење током Божићне Четрдесетнице у неким

местима се састојало, као и у Великом посту, у служењу часова и читању молитве светог Јефрема Сирина и поклонима у некоје дане до 20. децембра. Правила уздржавања, прописана Црквом током Божићног поста, по својој строгости истоветна су Апостолском посту. Понедељком, средом и петком током поста, Уставом се забрањује риба, вино и уље, а дозвољава се сухоједеније, после вечерња; у остале дане забрањује се једино риба на коју се разрешава суботом, у васкрсне дане, и у велике празнике, нпр. празник Ваведења у храм Пресвете Богородице, затим о храмовним славама и у дане великих светих као: 16, 25. и 30. новембра, 4, 5, 6,

9, 17, и 20. децембра, под условом да се ови датуми десе уторком и четвртком. Уколико падну у понедељак, среду или петак, разрешење се односи само на вино и уље. Од 20. децембра до 25, односно, од дана претпразништва Рождества Христовог, "ако се деси и субота или недеља, не разрешава се на рибу". Последњи дан Божићног поста обично се назива Бадње вече, односно, сочелњиком или сочевњиком, од сочива, које Устав прописује да се служи на трпези тога дана. Сочиво јесте то исто што и кољиво, тј. оскудна храна (Руф. 2:14; И Цар 17:17). Буквално речено, сочиво значи суво јело, храна од сушених зрневаља пшенице, граха, сочива, јечма; оно се једе потопљено у води - или са медом, или просто, без ичега; оно се још назива и кутијом. Једење сочива у навечерја Рождества Христовог вероватно да потиче од подражавања посту Даниловом и тројице младића које помињемо пред Христовим Рождеством, а који су се хранили семењем земаљским, како се не би обешчестили трпезом безбожничком (Дан 1:12) - и сагласно речима Евангелија које читамо у навечерје празника: "Царство небеско је слично зрну горушичином које узме човек и посије на њиви својој" (Мт 13:31-36). Православни хришћани сачуваше побожни обичај да ништа не једу до изласка звезде на Истоку која је благовестила о рођењу Исуса Христа - заповедајући у ствари и нама да Божићни пост треба држати до самог празника Рождества Христовог. По мишљењу неких, Бадњи дан је у почетку био установљен ради крштавања оглашених и ради самог припремања верујућих за празник.

ДОБРОВОЉНИ ПРИЛОЗИ

ОД 31. АВГУСТА 2025 ДО 30. НОВЕМБРА 2025

Дамјанац Радован \$50	Породица Георгиевски \$100	Самојко и Марица
Татјана и Дејан Симић \$200	Драгомир Јосиповић \$50	Мирковић за покој душе
Велика Божић \$50	Нада Козић \$20	сина † Драгана \$50
Породица Скочајић \$50	Весна Велимировић и Соња	Породица Челебић \$500
Мирјана и Јово Куљанин	Еса \$20	Божић Недељко Веселко
\$100	Име нечитко \$20	\$100
Бранко Богуновић \$50	Породица Р. Буцало за †	Мирјана Ђерић \$20
Крстић Слободан и Зора	Лазара \$50	Мира Глигоревић \$20
\$100	Алекса, Андреј, Лука, Лазо	Породица Буцало Р. \$50
Максим Илић \$200	и Милош \$100	Породица Георгиевски \$100
Брано \$20	Породица Скочајић \$50	Породица Мијатовић (за
Име нечитко \$20	Даринка Калем \$50	олтар) \$200
Вигњевић Милка † \$100	Предраг Глигоревић \$20	Марко, Маја и Ана
Вигњевић Миле \$100	Слободанка Глигоревић \$20	Глигоревић \$50
Максим Илић \$200	Мира Глигоревић \$20	Дане Јокановић \$20
Величковић Миодраг \$20	Лука Вигњевић (Максим и	Милан Ђорђевић \$50
Charles Gakis (за олтар)	Тамара Илић венчање) \$200	Бркљач Драган, Мара и
\$2,000	Миле Вигњевић (покој душе	Младен \$50
Дамјанац Радован \$50	† Милка Вигњевић)	Буцало Р. за † Лазара \$50
Породица Драгић \$50	Дане Јокановић \$20	Весна Велимировић \$50
Вуле и Златица Богуновић	Мара Глигоревић са	Зекановић Зорка \$10
\$50	породицом \$50	Зекановић Видоја \$10
Зоран Презиме нечитко \$100	Ненад Глигоревић \$10	Вуле и Златица Богуновић
Дејан, Верица и Лука	Саша и Мирјана Богуновић	\$50
Богуновић \$50	\$50	Томислав и Дара Јованов
Александар Суботић \$50	Породица Георгиевски \$50	\$20
Саша и Мирјана Богуновић	Весна Бошњак \$50	Пелка Цвијетић 1250
\$50	Георгина, Лука, Јован,	Рајић Милица \$50
Стојанка Мрдић (за	Младенка и Драган Добрић	Анастасија и Стефан
Љубомира и Сенку) \$50	\$50	Бошњак \$100
Ђорђе Шиповац \$100	Марица Лазих \$50	Ранковић Милан \$20
Име нечитко \$20	Драгомир Јосиповић \$50	Породица Скочајић \$100
Весна Касемовић \$100	Славиша Лазих \$50	Славен и Весна Скочајић
Драгица Цветковић \$50	Татјана и Лука Зекановић	\$300
Милан Блажановић \$50	\$10	Максим Илић \$250
Биљана, Драгана и Бојана	Породица Георгиевски \$100	Милан Илић \$100
Марић \$100	Лука Марковић \$50	Породица Вучковић \$50
Горан и Далиборка Милић	Јовановић Станимир \$40	Дане Јокановић \$20
(за фреске) \$300	Бранко Вујичић \$50	Вуле и Златица Богуновић
Дамјанац Радован \$50	Дамјанац Радован \$50	\$50
Мијатовић Илија \$100	Име нечитко \$20	Породица Перишић \$100
Славица Михајловић \$120	Александар Суботић \$50	Намир и Марија \$50
Весна Бошњак \$50	Данијела Суботић \$50	Иванка Глишић \$50
Породица Георгиевски \$300	Стојановић Јадранка \$10	Татјана Ђекић \$50
Славиша Јурешић \$50	Марић Радован, Биљана,	Драган Станојевић \$50
Максим Илић \$200	Драгана и Бојана \$200	Радоја и Ксенија Панић \$50
Тамара Илић \$50		Породица Обрада
		Глигоревића \$50

За покој душе † Ненада
Глигоревића \$20
Жељко и Драгана Јевтић \$50
Драгиња Јованов \$20
Породица Калем \$50

Дамјанац Радован \$50
Слајана и Мића Мучалов
\$100
Породица Георгиевски \$100
Ева и Ели Буцало \$100

Породица Глигоревић Обрад
\$50
Споменка Кајтаз \$50
Породица Буцало Р. \$50
Светозар Сучевић \$200

ПРИЛОЗИ СА СВЕТОСАВНИК

Евица \$50

Тодор Глоговац \$50

Рајић Милица \$50

Цвјета Глоговац \$100

Хвала свим парохијанима који су благоизволели да учине љубав и донирају средства за наш свети Храм. Веома смо благословени што имамо вас и ваше породице у нашој светосавској заједници. Хвала вам још једном на великодушној подршци. Управа храма Св. Саве!

НОВА СВЕТИЊА У НАШЕМ ХРАМУ

Наш храм Светог Саве у Гринзбороу обогаћен је једним дивним и веома важним даром – новом дарохранилицом.

Дарохранилица је посебан свети сасуд у коме се чувају освећене честиче Светих Дарова (Тела и Крви Христове) за причешће болесних и оних који нису у могућности да дођу у храм. Она има велико духовно значење, јер сведочи о сталном присуству Христа међу нама и о бризи Цркве за

све своје верне. Дарохранилица је један од најсветијих литургијских сасуда у Православној Цркви. Израђује се са дубоком поштовањем, најчешће у облику мале црквице, ковчежића или крста, и увек стоји на Престолу – месту које представља сам престол Божји. У њој се чувају Свети Дарови који су припремљени за причешћивање болесних, старих и оних који не могу да присуствују Светој Литургији. На тај начин, дарохранилица постаје живи знак

бриге Цркве за сваког свог члана, јер кроз њу Христос долази и онима који су у немоћи, у осами или на постељи болести. Она је симбол сталног присуства Христа у светом олтару. Подсећа нас да се у храму непрестано одвија живот благодати и да је Бог увек близу – тихо, али моћно присутан међу нама. Дарохранилица нам сведочи да Црква

никада не оставља своје верне без духовне хране, утехе и наде. Од срца се захваљујемо нашим добротворима и приложницима који су својом љубављу и жртвом омогућили да наш храм добије овако драгоцену светињу. Њихов дар није само украс олтара, већ и дар читавој заједници – дар који ће годинама служити на спасење и укрељење многих душа. Нека им Господ узврати сваким добром и духовном радошћу!

О ПОСТУ И ПРИЧЕШЋИВАЊУ

Шта за духовни живот хришћанина значи св. Причешће јасно је из те речи самога Господа: "Ја сам живи Хлеб који је сишао с неба. Ко једе од овога Хлеба живеће вечно... Ако не једете тела Сина човечијег и не пијете крви његове, живота нећете имати у себи. Ко једе Тело моје и пије Крв моју има живот вечни и ја ћу га васкрснути у последњи дан. Јер је моје Тело право јело и Крв моја право пиће." Из потпуне вере у ове речи Господње, први су хришћани журили св. Причешћу не по неком наређењу, него непосредно из осећања да без Њега не могу духовно живети, управо онако као што човек не дише по наређењу, него спонтано, осећајући да се без ваздуха гуши и да умире. Одлазили су свагда недељом и празником на св. Литургију и на Ђаконов позив - "са страхом Божјим и вером приступите!" сви су у реду, прилазили и причешћивали се. Они су притом потпуно осећали да приступају најдубљој тајни наше вере и највећем дару Божијег милосрђа, па су се трудили да Свесветном и Пречистом Богу, у св. Причешћу, прилазе у чистоти и светости срца и душе. Звали су се "свети" и заиста су били свети; чували су се од сваког греха, јер су знали да "ко чини грех, роб је греху", да грех окреће човека на правац који води супротно од Бога, прља душу и чини је неспособном за св. Причешће. Онај ко би ипак пао у грех, одмах се дизао, исповешћу чистио душу од њега да не би у нечистоти примио св. Причешће: "Јер, који недостојно једе и пије (Хлеб и Чашу Господњу) суд себи једе и пије, не разликујући Тела и Крви Господње." У исто време, хришћани су свето држали и установу поста, знајући да је пост божанска установа, јер је још у Старом Завету Бог наредио пост као "наредбу вечну". У Новом Завету је сам

Господ Исус Христос постио и рекао да ће Његови ученици постити. Постили су Апостоли и сви Свети... Пост су држали у одређено време ради потребе поста, а причешћивали се ради потребе причешћа стално, како за време поста тако и за време мрса; у посту се постило и причешћивало, у мрсу се мрсило и причешћивало, онако као што данас чине свештеници. Првобитно није било неке посебне припреме за Причешће, нити је пост сматран за једно од средстава за њега. За причешће се припремало целокупним животом, држањем свих Божјих заповести и чувањем од сваког греха. Тако су поступали и свештеници и верници у хришћанској Цркви за читаво време прогона, за првих 300 година, док су у њу ступали само они који су из чврсте вере у Царство небесно били спремни на све тешкоће да би га задобили. Морални живот хришћана тада је био на великој висини. Но, када је дошла слобода, под царем Константином, 313. године, Цркви су почели прилазити и они који у њој нису тражили и нашли "благо скривено у пољу" и који нису били спремни да све даду да би купили то поље... Стога се ниво моралног живота хришћана у многоме снижава. Светом причешћу многи приступају и тада редовно, али без озбиљог старања да за Њега буду што достојнији. Други, пак, почињу свој редован прилазак св. Чаши да одлажу, са изговором да желе да се што боље припреме. Али борбу за очишћење своје душе нису водили стално, него повремено, само неколико дана пре Причешћа. Но, и то им је падало тешко, па су све чеље одлагали припрему и само причешћивање, док нису спали на то да се причешћују само четири пута годишње или још ређе.

Због оних првих, Црква је, по речима св. Јована Златоуста, и установила 40 - дневни пост пред Божић и Васкрс: Приметивши штету која долази од немарног поступања, Оци одредише 40 дана... да би смо сви ми, очистивши пажљиво у ове дане молитвама, милостињом, постом, свеноћним бдењем, сузама, тако приступили св. Причешћу чисте савести, колико је то могуће." Оне друге, пак, св. Отац опомиње да се морају трудити не повремено, пред само Причешће, него да им ваља да стално живе тако да му чисте савести могу редовно приступати. На питање "којима треба дати за право, онима који се ретко причешћују, или онима који то чине често", он одговара: "Ни једнима ни другима, него онима који се причешћују са чистом савешћу, чистим срцем и беспрекорним животом. Такви нека пристају свагда. А који нису такви - ниједанпут. Зато што они на себе навлаче суд, осуду, казну и муке." Но од свих средстава чишћења душе за овај најприснији сусрет и за сједињење са Господом, о примању Његовог Тела и Крви, у свести нашег народа дошло се дотле да се у телесном посту види све и сва. Многи од свештеника поставиће пред Причешће верно само једно питање: "Јеси ли постио?" и , кад чују

потврдан одговор, рећи ће: "Приступи!" Као да је то једино важно, а све друго небитно, и то - да ли овај зна чему приступа и зашто, и то - зна ли Символ вере и основне молитве, и да су му уста и језик чисти од лаж, псовки и ружних речи, и да можда нису блудници; а ако је у питању жена, да није можда сујеверна, да не иде врачарама и гатарама, да не носи никакве амајлије, или да можда не врши побачај... А о интересовању свештеника за редовну молитву, читање св. Писма и богومислије онога ко жели да се причести, и да не говоримо. Против оваквог механичког приступа св. Причешћу, у православном свету свештеници - пастири интезивно настоје на томе да се верни што чешће, по могућству на свакој Литургији причешћују, спремајући се за то сталним бдењем над својом душом. Познајући добро духовно стање сваког појединачног члана своје пастве, једнима саветују да се причешћују више пута у току поста, другима да то чине и у време мрса, при чему неким да посте два - три дана неким седам дана, а неким да се причешћују стално и без поста... Неоспорно је да и схватање наших верних треба уздизати у правцу редовног приступања св. Тајни Причешћа, али под условом да стално бдију над чистотом своје душе, над држањем духовног поста, чувањем срца, очију, ушију, и свију чула од свега грешног, а не само држањем телесног поста и то само недељу дана пред Причешће. Значи, треба се сачувати сваке крајности и једностраности.

Патријарх српски Г. Павле

КАКО РОЂЕЊЕ ХРИСТОВО УТИЧЕ НА ВАСПИТАЊЕ ДЕЦЕ

Божић је празник који мијења све: историју човјечанства, ритам свакодневице, живот наших домова и, прије свега, срца у којима се рађа вјера. Христово Рођење није само догађај из далеке прошлости, него жива стварност која се сваке године изнова открива онима који шире врата свог дома и примају Бога као драгоцјеног Госта. Зато се каже да је Божић тренутак када небо силази на земљу, али и када се људско срце уздиже према Богу. Када се у дому упали божићна свијећа, а око трпезе се окупе родитељи са дјецом, тај дом постаје мала витлејемска пећина. У његовој топлини рађа се оно што је најважније у животу: њежност, разумијевање, вјера, повјерење и добро срце. Дјете које посматра родитеље док се моле, док разговарају тихо и благо, док једни другима дарују мир и радост празника, учи прве и најдубље лекције о Богу – не кроз ријечи, него кроз примјер. Дјечје срце најлакше упија оно што види, а Божић је најљепши примјер љубави која се дарује без очекивања. Христово Рођење улази у породицу као тихи учитељ. Његово рођење у сиромашној пећини свједочи да праве

вриједности не леже у спољашњем сјају, раскоши или пролазним стварима. Он бира најскромније мјесто да би показао да достојанство човјека не зависи од богатства, него од доброте срца. Породица која се у духу Божића сабира око трпезе, која празнује у скромности и љубави, учи дјецу да цијене оно што се не може купити – присуство ближњих, љепоту заједничке молитве и радост због блискости. У атмосфери празничне тишине рађа се и мир. То није обичан, пролазан мир, него онај анђелски мир који походи људско срце када се отвори за Бога. Дјете које у дому осјети тај мир лакше ће научити да га његује у свом животу, да избегава сукобе, да прашта и да чува тишину душе. Мир који доноси Христос постаје темељ његове личности, ослонац на коме гради свој будући карактер. Рођење Христово породици доноси и дух благодарности. Витлејемска пећина није била мјесто богатства и обиља, али је била испуњена Божјим присуством. Тако и наши домови, ма колико скромни били, постају велики онда када су испуњени љубављу. Дјеца која одрастају у атмосфери захвалности уче да у свему виде дар, да цијене свакодневне благослове и да препознају Божју руку у своме животу. Христово Рођење доноси

породици и непоколебиву наду. У времену неизвјесности, брзине и многобројних искушења, Божић нас подсећа да нисмо сами, да је Бог близу, да је постао Дјете како бисмо Му могли прићи са повјерењем. Дјете које одраста у дому у којем се чита Јеванђеље, у којем се његује молитва и у којем се празници славе и срцем и духом, добија унутрашњи ослонац који га прати кроз све фазе живота. Такво дјете постаје човјек који умје да воли, да разумије, да прашта и да истрајава у добру. То је најдубљи утицај Рођења Христовог на породицу: оно ствара домове испуњене топлином, гради повјерење међу

родитељима и дјецом и дарује сваком члану породице духовни темељ који чува читав живот. Зато Божић није само празник, него школа љубави. То је прилика да породица застане, да се погледа очи у очи, да се измири, да се загрли и да у тишини осјети близину Богомладенца. У дому који прима Христа, сваки дан постаје свјетлији, свака ријеч блаженија, а свака туга лакша. Нека светлост Рођења Христовог обасјава све наше домове, подари мир и љубав свакој породици и укрепи дјецу да расту у доброту, мудрости и вјери.

Мир Божји, Христос се роди! *О. Дејан*

НАШ ПРОСТОР НАШЕ ПРИЧЕ

Светосавник је више од парохијског листа — он је глас наше заједнице, простор у којем се сусрећу ријеч свете традиције и живот наше парохије. Циљ Светосавника није само да пружи информације, слике или спискове приложника, већ да чува успомене, подстиче вјеру, објашњава смисао празника и пружа духовну утјеху. Он нас подсећа на важне вриједности — љубав, разумијевање и међусобну подршку — и на пут Светог Саве који нас води у свакодневном животу.

Сваки број Светосавника одражава наш идентитет: нашу вјеру, традицију, културу и заједништво. Али часопис не може да живи сам — он постаје прави ако у њега сви уносимо свој труд. Позивамо парохијане да се укључе у рад Светосавника и да помогну о. Дејану и Дражену, било у паковању и слању, писању прилога, слању имена приложника или у сличним пословима. Свака помоћ, ма колико мала, доприноси да часопис буде богат и жив, и да стигне до свих који га чекају.

Посебну захвалност дугујемо Дражену Георгиевском, који као технички и визуелни сарадник уређује часопис и помаже да текстови буду прегледни и читљиви. Захваљујући његовом раду, Светосавник добија облик који чини да ријечи и приче лакше стигну до свих читаоца.

Светосавник није само оно што читамо — он је оно што живимо. Укључивањем свих нас, постаје још богатји и живљи, као истински одраз наше парохијске заједнице.

STOLLEN
CHRISTMAS

